

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Ing. Arch. J. D. B.**, zast. Mgr. Janem Durčákem, advokátem se sídlem Praha 1, Opatovická 4, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů** se sídlem Praha 7, Pplk. Sochora 27, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.7.2009, zn. VER-6262/08-47 a rozhodnutí ze dne 29.7.2009, zn. VER-6262/08-48,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal přezkoumání v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného, kterými bylo rozhodnuto o jeho rozkladu proti usnesení Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen úřad) ze dne 29.4.2009, zn. VER-6262/08-33, jímž bylo žalobci odepřeno nahlédnutí do spisu správního řízení zn. VER-6262/08, neboť není účastníkem řízení podle § 27 správního řádu a neprokázal právní zájem, takže byl rozklad zamítnut (dále též žalobou napadené rozhodnutí I), a rozhodnutí žalovaného o rozkladu žalobce proti usnesení úřadu ze dne 29.4.2009, zn. VER-6262/08-34, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce není účastníkem ve smyslu § 27 správního řádu správního řízení zn. VER-6262/08 vedeného s Výzkumným ústavem Silva Taroucy pro krajinu a okrasné zahradnictví, v.v.i. IČ 00027073 se sídlem Průhonice, Květinové náměstí 391 (dále též výzkumný ústav), pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. g) zákona č. 101/2000 Sb., v souvislosti se zpracováním osobních údajů žalobce tak, že byl tento rozklad zamítnut (dále též žalobou napadené rozhodnutí II).

Žalobce v podané žalobě a ve znění jejího doplnění namítal, že se cítí být postupem úřadu a žalovaného poškozován ve svých právech občana ČR a občana EU. Měl zato, že

rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou zcela v rozporu s ustáleným právním názorem na účastenství ve správních řízeních či na prokazování oprávněného zájmu nahlížení do spisu a také v rozporu s platnými zákony ČR, Ústavou ČR a Listinou základních práv a svobod. Účastenství žalobce ve věci a jeho právo nahlédnout do spisu vyplývá z toho, že byl subjektem osobních údajů. Žalobci bylo po připojení správního spisu po podání žaloby umožněno soudem do spisu nahlédnout. Z toho žalobce dovozuje, že má právo nahlížet do spisu. Tvzení žalovaného, že zákon takový postup neumožňuje a že žalobci je zakázáno nahlížet do spisu, je v rozporu se zákonem. Žalobce prokázal právní zájem. Žádal, aby soud obě žalobou napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce nelze považovat za účastníka správního řízení podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád), protože rozhodnutí vydané ve správním řízení zn. VER-6262/08, vedeném s výzkumným ústavem nezakládá, nemění ani neruší žalobcovo právo nebo povinnost ani neprohláší, že právo nebo povinnost má či nemá. Toto rozhodnutí se týká výhradně účastníka řízení, kterým je výzkumný ústav. Žalovaný nepovažuje žalobce ani za účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu, neboť rozhodnutím vydaným ve správním řízení s výzkumným ústavem nemohl být žalobce a ani nebyl přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech, protože se v dané věci jednalo o odpovědnost výzkumného ústavu za správní delikt podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochraně osobních údajů). Ačkoliv se v tomto případě jednalo také o zpracování osobních údajů žalobce, způsob vyřízení věci (tj. rozhodnutí o spáchání nebo nespáchání správního deliktu) se nemohlo jeho práv nebo povinností nikterak přímo dotýkat, neboť v řízení bylo posuzováno výhradně jednání výzkumného ústavu. Práva žalobce tak nebyla napadenými rozhodnutími jakkoliv dotčena ani mu nebyly uloženy žádné povinnosti. Dále žalovaný konstatoval znění ust. § 28 odst. 1 správního řádu s tím, že s ohledem na výše uvedené nebyly dány pochybnosti o tom, že žalobce nebyl účastníkem řízení a proto ani toto ustanovení nebylo možné na daný případ aplikovat. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 19.5.2008 ve věci sp. zn. 2As 8/2008. Dále žalovaný považoval za vhodné poznamenat, že ani ze znění § 29 odst. 1 písm. c) zákona na ochranu osobních údajů, dle kterého úřad přijímá podněty a stížnosti na porušení povinností stanovených zákonem, nelze dovodit, že by žalobce byl účastníkem řízení, které úřad na základě jeho stížnosti zahájí (správní řízení ve věci porušení zákona na ochranu osobních údajů zahajuje úřad zásadně z moci úřední). Naopak znění citovaného ustanovení podporuje výklad, že žalobce není účastníkem řízení, neboť druhá část věty jasně stanoví úřadu informační povinnost vůči žalobci po vyřízení jeho podnětu. Legislativce tedy nepředpokládá, že osoby, které podnět či stížnost podaly, jsou účastníky správního řízení; v opačném případě by byly tyto osoby nadány procesními právy ze zvláštního zákona (správní řád), např. právo nahlížet do spisu, a nebylo by tedy důvodu k zakomponování informační povinnosti úřadu podle zákona na ochranu osobních údajů. Žalovaný dále uvedl, že při vydávání napadených rozhodnutí vycházel také z rozsudku NSS ze dne 16.1.2009, sp. zn. 4As 45/2008. K námitce žalobce, že měl právní zájem na věci, jelikož se v daném správním řízení jednalo o zpracování jeho osobních údajů, žalovaný uvedl, že tato skutečnost sama o sobě (bez dalšího) nepředstavuje právní zájem nebo jiný vážný důvod k nahlédnutí do spisu podle § 38 odst. 2 správního řádu. Pouhým konstatováním žalobce, že se v daném případě jedná o jeho osobní údaje, nebyl dle názoru žalovaného právní zájem na věci prokázán, přičemž prokázání právního zájmu nebo jiného vážného důvodu je jednou z podmínek pro umožnění nahlédnutí do spisu dle § 38 odst. 2 správního řádu. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Návrh žalobce na provedení důkazů listinou založenou na č.l. 32 a 42 soudního spisu, tj. o vyhovění žádosti žalobce o povolení nahlédnout do správního spisu ze dne 7.10.2010 a 7.1.2011 soudem, soud návrh na provedení tohoto důkazu zamítl, neboť důkaz listinou, kterou se zaznamenává realizace procesních práv účastníka řízení v průběhu soudního řízení je nadbytečný a pro posouzení právní otázky, která je předmětem sporu, irrelevantní. Zástupce žalovaného k upřesnění žaloby uvedl, že řízení o správním deliktu s výzkumným ústavem bylo separátní řízení. Subjekt údajů a jeho postavení vyplývá ze zákona na ochranu osobních údajů, konkrétně z ustanovení § 12 a § 21. To ovšem neznamená, že žalobce měl postavení účastníka řízení v řízení o správním deliktu s výzkumným ústavem. Podle § 29 citovaného zákona měl být žalobce jako oznamovatel správního deliktu informován a to také žalovaný, respektive úřad, splnil, neboť mu sdělil, jak bylo s jeho podnětem naloženo. Platný právní řád neumožňuje, aby bylo se žalobcem nakládáno jinak, aby mu bylo poskytnuto více informací ve smyslu zákona na ochranu osobních údajů. Žalobce podle žalovaného nebyl účastníkem řízení, neboť nesplňuje žádný ze zákonných důvodů, neprokázal ani splnění podmínek podle § 38 správního řádu, neboť neprokázal právní zájem a pouze tvrdil, že je subjektem osobních údajů a že je podavatelem podnětu.

Soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházela jejich vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadených rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou sporu je posouzení, zda žalobce byl účastníkem řízení o správním deliktu vedeného s výzkumným ústavem a zda mu bylo v souladu se zákonem odepřeno nahlédnutí do správního spisu, který byl o správním deliktu výzkumného ústavu správními orgány veden.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. b), odst. 2, odst. 3 správního řádu v rozhodném znění účastníky řízení (dále jen "účastník") jsou v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají. (2) Účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. (3) Účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.

Podle ustanovení § 28 odst. 1 téhož zákona za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

Podle ustanovení § 38 odst. 1, 2, 5 téhož zákona Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). (2) Jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených

osob anebo veřejný zájem. (5) Z nahlížení do spisu jsou vyloučeny jeho části, které obsahují utajované informace nebo skutečnosti, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti; to neplatí o částech spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz, do takových částí spisu však může nahlížet pouze účastník řízení nebo jeho zástupce za předpokladu, že jsou předem seznámeni s následky porušení povinnosti mlčenlivosti o těchto skutečnostech a že o poučení je sepsán protokol, který podepíší. Ustanovení odstavce 4 se nepoužije.

Podle ustanovení § 12 zákona na ochranu osobních údajů v rozhodném znění Požádá-li subjekt údajů o informaci o zpracování svých osobních údajů, je mu správce povinen tuto informaci bez zbytečného odkladu předat. (2) Obsahem informace je vždy sdělení o a) účelu zpracování osobních údajů, b) osobních údajích, případně kategoriích osobních údajů, které jsou předmětem zpracování, včetně veškerých dostupných informací o jejich zdroji, c) povaze automatizovaného zpracování v souvislosti s jeho využitím pro rozhodování, jestliže jsou na základě tohoto zpracování činěny úkony nebo rozhodnutí, jejichž obsahem je zásah do práva a oprávněných zájmů subjektu údajů, d) příjemci, případně kategoriích příjemců. (3) Správce má právo za poskytnutí informace požadovat přiměřenou úhradu nepřevyšující náklady nezbytné na poskytnutí informace. (4) Povinnost správce poskytnout informace subjektu údajů upravenou v § 12 může za správce plnit zpracovatel.

Podle ustanovení § 21 téhož zákona každý subjekt údajů, který zjistí nebo se domnívá, že správce nebo zpracovatel provádí zpracování jeho osobních údajů, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem, zejména jsou-li osobní údaje nepřesné s ohledem na účel jejich zpracování, může a) požádat správce nebo zpracovatele o vysvětlení, b) požadovat, aby správce nebo zpracovatel odstranil takto vzniklý stav. Zejména se může jednat o blokování, provedení opravy, doplnění nebo likvidaci osobních údajů. (2) Je-li žádost subjektu údajů podle odstavce 1 shledána oprávněnou, správce nebo zpracovatel odstraní neprodleně závadný stav. (3) Pokud vznikla v důsledku zpracování osobních údajů subjektu údajů jiná než majetková újma, postupuje se při uplatňování jejího nároku podle zvláštního zákona. (4) Došlo-li při zpracování osobních údajů k porušení povinností uložených zákonem u správce nebo u zpracovatele, odpovídají za ně společně a nerozdílně. (5) Správce je povinen bez zbytečného odkladu informovat příjemce o žádosti subjektu údajů podle odstavce 1 a o blokování, opravě, doplnění nebo likvidaci osobních údajů. To neplatí, pokud je informování příjemce nemožné nebo by vyžadovalo neúměrné úsilí.

Podle ustanovení § 29 odst. 1 písm. c) téhož zákona Úřad přijímá podněty a stížnosti na porušení povinností stanovených zákonem při zpracování osobních údajů a informuje o jejich vyřízení.

Podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. g) téhož zákona právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů odmítne subjektu údajů poskytnout požadované informace (§ 12 a 21).

Žalobce v podané žalobě namítal, že měl být účastníkem správního řízení zn. VER-6262/08 vedeného s výzkumným ústavem pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. g) zákona na ochranu osobních údajů, neboť byl subjektem osobních údajů a v případě, že účastníkem tohoto správního řízení nebyl, měl nárok na nahlédnutí do spisu,

protože prokázal právní zájem. Tvrzení žalovaného, že zákon takový postup neumožňuje a že žalobci je zakázáno nahlížet do spisu, považoval za rozporné se zákonem.

K tomu z obsahu spisového materiálu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě a stanovisek zástupců účastníků řízení při ústním jednání, vyplynulo, že dne 23.1.2009 bylo zahájeno správní řízení z moci úřední s výzkumným ústavem a to na základě podnětu žalobce, který došel úřadu dne 3.11.2008, ve znění doplnění ze dne 5.12.2008, kde žalobce tvrdil, že ústav zveřejňuje na veřejně přístupných webových stránkách jeho osobní údaje a fotografii přes jeho nesouhlasné stanovisko a bez jeho souhlasu, v rozporu se zákonem. Stížnost doložil otiskem příslušné webové stránky. Dne 9.12.2008 bylo odborem pro styk s veřejností úřadu ověřeno, že předmětná fotografie uvedena na webových stránkách i k tomuto datu. Z posouzení obsahu stížnosti vyplynulo podezření z porušení povinností uložených správcem osobních údajů dle § 5, 9 a 21 zákona na ochranu osobních údajů a proto bylo navrženo zahájit s uvedeným správcem osobních údajů správní řízení (interní sdělení ze dne 11.12.2008 zn. VER-6262/08-6/sem) pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. g) zákona na ochranu osobních údajů. Výzkumný ústav byl o zahájení správního řízení informován oznámením ze dne 22.1.2009 zn. VER-6262/08-10, doručeným dne 23.1.2009. Žalobce podával vysvětlení ke stížnosti (dne 21.1.2009 zn. VER-6262/08-8 protokol o podání vysvětlení ve znění doplnění ze dne 23.1.2009) a tvrdil, že se opakovaně ústně i písemně dožadoval zpřístupnění veškerých osobních údajů a dat mimo jiné také na emailovém klientu. K tomu předložil dopis Mgr. Jana Durčáka, advokáta, ze dne 7.7.2008 a dopis JUDr. A. B. ze dne 22.7.2008 (jsou součástí správního spisu). Podáním ze dne 23.1.2009, došlým úřadu dne 30.1.2009, žalobce protokol ze dne 21.1.2009 doplnil a požadoval okamžité stažení osobních údajů, zajištění veškerých jeho fotografií či jiných osobních dat či údajů, kterými výzkumný ústav disponuje a zpracovává je po dobu 3 let, kdy probíhala jeho spolupráce s ústavem za období od 06. 2005 do dne doplnění protokolu či kdy budou v budoucnu vytvořeny a zpracovávány, požadoval předání veškerých zápisů rady výzkumného ústavu od období 10/2007 do dne doplnění tohoto protokolu, neboť se domníval, že jej ústav v jejich obsahu bez jeho vědomí pomlouvá a dokumenty dále distribuuje a zveřejňuje. V průběhu správního řízení se dne 27.4.2009 osobně dostavil na úřad žalobce a požádal o nahlédnutí do spisu ve věci správního deliktu výzkumného ústavu zn. VER-6262/08. Úřad jeho žádosti nevyhověl a podle § 38 odst. 5 správního řádu vyhlásil usnesení o odmítnutí nahlédnutí do spisu. Žalobce s tímto postupem nesouhlasil. Měl zato, že je účastníkem řízení a pokud by účastníkem řízení nebyl, má právní zájem na věci, protože se předmětná týká přímo jeho osoby a jeho právních zájmů. Tyto námitky uplatnil v rozkladu proti usnesení ze dne 29.4.2009 zn. CER-6262/08-33. Svůj rozklad doplnil podáním doručeným úřadu dne 26.5.2009, kde žalobce poukazoval na platné zákony ČR a Ústavy ČR, podle kterých je zcela nespochybnitelným účastníkem řízení vedeného s výzkumným ústavem. Zdůraznil, že řízení je vedeno na jeho podnět ohledně jeho osoby a jeho osobních údajů. Požadoval zaslání kompletní kopie veškerého spisového materiálu shromážděného v dané věci, požadoval sdělení veškerých kroků úřadu a rovněž veškeré odmítavé postoje úřadu či jeho zákoně uplatňovaným krokům řádně odůvodněným na základě platných zákonů. Dále podáním ze dne 22.6.2009 rozklad žalobce znovu doplnil a požadoval, aby mu bylo sděleno, jakým způsobem bylo prošetřeno uveřejňování jeho osobních údajů na webových stránkách projektu Kuks výzkumného ústavu. Sdělil, že v žádném z dopisů úřadu nebylo obsaženo zákonné odůvodnění. K otázce svého účastenství poukázal na § 27 odst. 2 správního řádu a tvrdil, že má zcela nespochybnitelný zájem na pořízení kompletní kopie spisu vedeného v předmětném řízení a odkázal na práva účastníků řízení podle § 38 odst. 1, 2 správního řádu. Téhož dne úřadu doručil další podání, ve kterém se odvolával proti rozhodnutí ve správním řízení zn. VER-6262/08 tedy, že výzkumný ústav nespáchal správní delikt, přičemž své stanovisko odůvodnil stejnými argumenty, jako ve

svých předchozích podáních. O takto podaném rozkladu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím I., kterým rozklad zamítl. Své závěry odůvodnil ust. § 27 odst. 1 písm. b), odst. 2, 3 správního řádu, § 28 odst. 1 téhož zákona, § 29 odst. 1 písm. c) zákona na ochranu osobních údajů a poukázal na judikaturu správních soudů, zejména rozsudek NSS ve věci sp. zn. 2As 8/2008, 4As 45/2008, odbornou literaturu a rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. II.ÚS 817/06 s tím, že žalobce není účastníkem řízení ve věci správního deliktu s výzkumným ústavem a proto není z tohoto titulu oprávněn nahlížet do spisu dle § 38 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že žalobce prokazoval svůj právní zájem na věci tím, že se v daném správním řízení jedná o zpracování jeho osobních údajů, žalovaný posuzoval splnění podmínek podle § 38 odst. 2 správního řádu a konstatoval, že tato skutečnost sama o sobě bez dalšího nezakládá právní zájem nebo jiný vážný důvod žalobce k nahlédnutí do spisu a proto neshledal, že by žalobce prokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod na věci. K tomu poukázal na podání žalobce, kterým se odvolává proti rozhodnutí vydanému ve správním řízení o správním deliktu výzkumného ústavu s tím, že je zřejmé, že se snaží do předmětného řízení zasahovat v neprospěch výzkumného ústavu.

Podle stanoviska soudu bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného (žalobou napadené rozhodnutí I.) vydáno v souladu se zákonem. Je tomu tak proto, že podle shora citovaného ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu nemůže být žalobce účastníkem řízení o správním deliktu výzkumného ústavu vedenému pod sp.zn. VER-6262/08, neboť rozhodnutí vydané v tomto správním řízení nezakládá, nemění ani neruší žalobcovo právo nebo povinnost ani neprohláší, že právo nebo povinnost žalobce má či nemá. Rozhodnutí se týká výlučně výzkumného ústavu. K tomu soud poukazuje na rozhodnutí NSS ve věci sp.zn. 4As 45/2008, kde NSS uvedl, že byť dal stěžovatel k sankčnímu správním řízení podnět, nicméně účastníkem tohoto řízení nebyl, neboť předmětem tohoto řízení nebylo rozhodování o jeho právech či povinnostech. Předmětem rozhodování byla výlučně otázka správně právní odpovědnosti správního úřadu (zde Finančního úřadu v Táboře) z titulu podezření z porušení zákonné povinnosti při nakládání s osobními údaji. Rozhodnutí úřadu nijak nezakládalo práva nebo povinnosti žalobce stejně jako je nijak neměnilo, nerušilo ani závazně neurčovalo jinak než předepisuje zákon.

Žalobce nebyl ani tzv. „další dotčenou osobou“ jak jí vymezuje ust. § 27 odst. 2 správního řádu, neboť nebyl rozhodnutím ve správním řízení o správním deliktu výzkumného ústavu přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech, protože se v dané věci jedná o povinnosti výzkumného ústavu vyplývající ze zákona na ochranu osobních údajů, tj. o povinnosti vznikající při zpracování osobních údajů. Další dotčenou osobou (podle § 2 odst. 3 správního řádu ti, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká) je osoba, která může být rozhodnutím ve svých právech nebo povinnostech dotčena. Pro to, aby taková osoba byla účastníkem řízení, postačuje pouhá možnost přímého dotčení na právech nebo povinnostech rozhodnutím, které má být ve správním řízení vydáno. Musí však být splněna podmínka, že práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím dotčeny přímo, tedy bezprostředně, nepostačovalo by dotčení práv nepřímou, např. prostřednictvím jiné osoby. Možnost přímého dotčení se musí vždy posuzovat podle typu řízení a podle možného obsahu ideálního rozhodnutí, které má být jeho výsledkem a podle důsledku, které toto potencionální rozhodnutí, respektive uplatňování práv a povinností z nich plynoucích, může způsobit jiným osobám z hlediska možného výkonu jejích práv a nebo povinností vyplývajících jim z hmotného práva. Určovat okruh dotčených účastníků správního řízení musí správní orgán v průběhu celého správního řízení (komentář k ust. § 27 odst. 2 správní řád II. vydání Josef Vedral, Bova Poligon). Správní orgán I. stupně i žalovaný uvážili, že žalobce nemůže být přímo dotčen v jeho právech nebo povinnostech ve správním řízení o správním deliktu výzkumného ústavu, kde se jedná o zkoumání plnění povinnosti výzkumného ústavu podle zákona na ochranu osobních údajů s tím, že byť se v tomto případě jedná o zpracování

osobních údajů žalobce. Způsob vyřízení věci se nemůže práv nebo povinností žalobce nikterak přímo dotýkat, neboť v řízení je posuzováno a následně případně sankcionováno jednání výzkumného ústavu. Soud tuto úvahu správních orgánů obou stupňů považuje za souladnou se zákonem a nevybočující ze zákonem stanovených mezí. Jejich právním závěrům soud proto přisvědčuje.

Podle ust. § 27 odst. 3 správního řádu mohou být účastníky řízení také osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. V projednávané věci však zvláštní zákon (zde zákon na ochranu osobních údajů) postavení účastníka řízení žalobci v řízení o správním deliktu výzkumného ústavu nepřiznává a žalovaný tak důvodně dovodil, že žalobce není osobou, které by zvláštní zákon zakládal její účastenství ve věci.

Na projednávanou věc nelze aplikovat ani účastenství žalobce podle ust. § 28 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgány obou stupňů v souladu s obsahem spisového materiálu neměly pochybnosti o tom, že by žalobce byl účastníkem řízení. K tomu soud ve shodě se žalovaným připomíná rozsudek NSS ve věci sp. zn. 2As 8/2008, který se zabýval výkladem pojmu „pochybnosti“ použitý v ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu, zejména tím, na čí straně musí pochybnost existovat a jakou mají mít povahu. Podle NSS pochybnosti se mohou týkat jak výkladu právních předpisů a to zejména neurčitých právních pojmů v nich obsažených, tak i povahy a charakteristiky osob, jejichž účastenství je posuzováno. Dostatečným projevem pochybností nemůže být bez dalšího jen podnět či výzva, která se za účastníka řízení z určitých důvodů považuje a žádá, aby s ní správní orgán v tomto odpovídajícím způsobem jednal. Pochybnosti především nemohou být dány tam, kde je otázka účastenství určité osoby řešena *expressis verbis* přímo v zákonném ustanovení a není proto třeba provádět jakékoliv právní hodnocení věci nad rámec prosté aplikace normy. Tak tomu bylo v nyní projednávané věci. Účastenství ve správním řízení o správním deliktu výzkumného ústavu vedené pod sp. zn. VER-6262/08 je dáno ust. § 45 odst. 1 písm. g) zákona na ochranu osobních údajů, podle kterého právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů odmítne subjektu údajů poskytnout požadované informace (§ 12 a § 21). Z uvedeného je patrné, že účastníkem správního řízení o správním deliktu zahájeném byť z podnětu žalobce z moci úřední úřadem byl výzkumný ústav. Správní orgány proto důvodně uzavřely, že nejsou dány pochybnosti o tom, že žalobce není účastníkem tohoto právního řízení a proto ust. § 28 odst. 1 správního řádu nelze na projednávanou věc aplikovat. K tomu žalovaný správně připomněl ust. § 29 odst. 1 písm. c) zákona na ochranu osobních údajů, podle kterého úřad přijímá podněty a stížnosti na porušení povinností stanovených zákonem při zpracování osobních údajů a informuje o jejich vyřízení. Z tohoto zákonného ustanovení vyplývá informační povinnost úřadu vůči oznamovateli podnětu a stěžovateli, nelze z něj však dovodit účastenství žalobce v řízení, k jehož zahájení *ex offio* dal podnět. K tomu soud znovu připomíná rozsudek NSS ve věci sp. zn. 4As 45/2008, podle kterého „stěžovatel k předmětnému sankčnímu správnímu řízení sice dal podnět, nicméně účastníkem tohoto řízení nebyl, neboť předmětem tohoto řízení nebylo rozhodování o jeho právech či povinnostech. Předmětem rozhodování byla výlučně otázka správně právní odpovědnosti Finančního úřadu v Táboře z titulu podezření z porušení zákonné povinnosti při nakládání s osobními údaji. Napadeného rozhodnutí žalovaného nijak nezakládal práva nebo povinnosti žalobce stejně jako je nijak neměnilo, nerušilo ani závazně neurčovalo jinak, než předepisuje zákon“.

Na základě shora uvedeného žalovaný v souladu se zákonem dovodil, že žalobce není účastníkem řízení o správním deliktu výzkumného ústavu a proto mu nenáleží oprávnění nahlížet do spisu dle § 38 odst. 1 správního řádu. Žalobci toto právo nenáleží ani podle ust. § 38 odst. 2 téhož zákona, neboť nesplnil podmínky v tomto zákonném ustanovení uvedené, tj. neprokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod, když současně nesmí být porušeno právo

některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob a nebo veřejný zájem. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a tvrzení žalobce. Tento prokazoval svůj právní zájem na věci tím, že se v daném správním řízení jedná o zpracování jeho osobních údajů. Soud se shoduje se žalovaným, že tato samotná skutečnost bez dalšího nezakládá právní zájem nebo jiný vážný důvod žalobce k nahlédnutí do spisu. Správní orgány obou stupňů při svém správním uvážení, zda žalobce prokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod, právem zohlednily, jak prokázané důvody žalobce požadujícího nahlédnutí do spisu, tak zájem na ochraně práva účastníka řízení, a zkoumaly věc ve všech souvislostech, a to i s přihlédnutím k možnému porušení tzv. veřejného zájmu. Důvodně přitom vyšly ze skutkového stavu tak, jak vyplývá z obsahu správního spisu a sice, že vztahy žalobce a výzkumného ústavu jsou napjaté, komunikují prostřednictvím právních zástupců, existují mezi nimi pracovní spory a rovněž i ze skutečnosti, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu výzkumného ústavu, kde vyjádřil své nesouhlasné stanovisko s tím, že by výzkumný ústav správní delikt nespáchal, aniž byl seznámen s důvody, které k tomu rozhodující správní orgán vedly.

Lze tak uzavřít, že žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím I. rozhodl v souladu se zákonem a soud jeho právním závěrům přisvědčuje.

Žalobce v podané žalobě brojil také proti rozhodnutí žalovaného II., kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí úřadu o tom, že není účastníkem ve smyslu § 27 správního řádu správního řízení vedeného s výzkumným ústavem o jeho správním deliktu pod sp. zn. VER-6262/08 pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. g) zákona na ochranu osobních údajů. Žalobce k tomu tvrdil, že účastníkem tohoto správního řízení byl, byl subjektem osobních údajů, které výzkumný ústav zpracovával a zpracovává, byl tím, kdo podal podnět k zahájení správního řízení s výzkumným ústavem. Soud k žalobní námitce proti žalobou napadenému rozhodnutí II. přezkoumal spisový materiál a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a dospěl k závěru, že i toto rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Jak již bylo uvedeno shora a jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí II. žalovaný se v tomto řízení zabýval posouzením účastenstvím žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. b), odst. 2, odst. 3 správního řádu a zvažoval, zda jsou dány pochybnosti ve smyslu § 28 odst. 1 téhož zákona. Posouzení žalovaného, který přisvědčil skutkovým a právním závěrům správního orgánu I. stupně obsahuje úvahy a důvody, pro které žalovaný žalobce za účastníka správního řízení o správním deliktu výzkumného ústavu ve smyslu § 27 správního řádu nepovažuje a soud i s ohledem na shora uvedené důvody k napadenému rozhodnutí I. se s těmito právními závěry žalovaného ztotožňuje. K tomu soud opětovně poukazuje na již shora zmíněnou judikaturu NSS ve věci sp. zn. 2As 8/2008 a 4As 45/2008 a pro stručnost na shora uvedené odůvodnění k žalobou napadenému rozhodnutí I. odkazuje.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl procesní úspěch však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Pro úplnost soud uvádí, že zamítl při ústním jednání důkaz, který zástupce žalobce navrhoval a sice důkaz listinou, jež je součástí soudního spisu a která deklaruje, že žalobci bylo umožněno realizovat svá procesní práva účastníka soudního řízení tím, že nahlédne do

připojeného spisového materiálu. Samotná skutečnost, že soud umožnil nahlédnout do správního spisu žalovaného, který nevyloučil tento spis z nahlédnutí, však nijak neprokazuje nesprávnost závěrů žalovaného v žalobou napadených rozhodnutí I. a II. a soud proto tento důkaz k návrhu žalobce neprovedl. Jednalo se o posouzení právní otázky zákonnosti obou žalobou napadených rozhodnutí a k tomu soud provedení tohoto důkazu nepotřeboval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. července 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.